

PARDUOTA DAUGIAU NEI 17 MILIJONŲ KNYGŲ

LARS KEPLER

NR. 1 TARPTAUTINIS BESTSELERIS

Detektyvo
Jono Linos serija

//
*Jo Nesbø lygio
rašytojas.*

• THE SUNDAY TIMES

Kai manai, kad esi viena – jis tave stebi

PERSEKIOTOJAS

óbuolys.

LARS KEPLER išleistos knygos

Hipnotizuotojas

Košmaras

Ugnies liudininkas

Smėlio žmogus

Persekiotojas

Triušių medžiotojas

Lozorius

Veidrodžių žmogus

Voras

LARS KEPLER

PERSEKIOTOJAS

Romanas

Iš švedų kalbos vertė
VIRGINIJA JURGAITYTĖ

Įrašų rimčiau susidomėta tik tada, kai buvo atrastas pirmasis kūnas. Bendroju kriminalinės policijos elektroninio pašto adresu buvo atsiųsta nuoroda į vaizdo įrašą svetainėje *Youtube*. Laiške nebuvo parašyta nė žodžio, o siuntėjo neįmanoma išaiškinti. Kanceliarijos sekretorė padarė ką galėjo: atsidarė nuorodą, peržiūrėjo įrašą, pamanė, kad tai prastas pokštas, bet vis dėlto tą pranešimą užregistravo.

Po dviejų dienų Stokholme, pagrindinėje kriminalinės policijos būstinėje, nedideliame kabinete aštuntame aukšte, dėl to paties vaizdo įrašo susirinko trys patyrę tyrėjai. Vyriausiasis iš jų sėdėjo ant girgždančios biuro kėdės, o kiti du stovėjo.

Įrašas, kurį jie peržiūrėjo plačiame kompiuterio monitoriuje, truko tik penkiasdešimt dvi sekundes.

Drebančia ranka paslapčia per langą buvo nufilmuota maždaug trisdešimtmetė moteris, miegamajame besimaunanti juodas pėdkelnes.

Vyrai iš kriminalinės policijos susidrovėję tyliai stebėjo keistus moters judesius.

Kad pėdkelnės priglustų tinkamai, moteris plačiai žirgliojo per nematomas kliūtis, o paskui, plačiai pražergusi kojas, kelis kartus pritūpė.

Pirmadienio rytą toji moteris buvo rasta virtuvėje savo kotedže Lidingėje, netoli Stokholmo. Ji sėdėjo ant grindų keistai išsižiojusi. Kraujas buvo ištiškęs ant lango ir baltos orchidėjos. Ji mūvėjo tik pėdkelnes ir segėjo liemenėlę.

Per skrodimą teismo medicinos ekspertai nustatė, kad moteris mirė nukraujavusi dėl daugybės pjautinių ir durtinių žaizdų, kurių dauguma buvo padaryta kakle ir veide. Iš sužalojimų galėjai spręsti, kad žudikas buvo be galo agresyvus.

Žodis „persekiotojas“ vartojamas nuo aštuonioliktojo amžiaus pradžios. Iš pradžių jis reiškė „valkatą“ arba „brakonierių“.

1921 metais prancūzų psichiatras Gaetanas de Klerambo paskelbė studiją apie pacientą, kuris įsivaizdavo turįs meilės romaną. Daugelis šį atvejį laiko pirmąja šiuolaikine persekiootojo analize.

Šiandien terminas „persekiotojas“ apibūdina žmogų, kuriam nustatytas persekiojimo sindromas – ligotas poreikis stebėti kitą žmogų.

Beveik dešimt procentų gyventojų bent kartą gyvenime patiria persekiojimą.

Persekiotojai dažniausiai būna arba buvo kaip nors susiję su savo auka, bet labai dažnai juos užvaldanti manija stebėti nepažįstamuosius arba kaip nors išgarsėjusius žmones kyla atsitiktinai.

Nors daugeliu atvejų nieko neatsitinka, policija rimtai žiūri į šį reiškinį, nes patologinė persekiotojų manija gali virsti neprognozuojamu pavojumi. Kaip debesys, per perkūniją judantys su vėjais aukštyn ir žemyn, gali sukelti tornadą, taip ir persekiootojo emocijos, svyruodamos tarp garbinimo ir neapykantos, staiga gali virsti didele agresija.

Rugpjūčio 22 d., penktadienis, be penkiolikos devinta. Po svajingų vidurvasario sutemų ir šviesių naktų netikėtai greitai atėjo tamsa. Anapus stiklinio Švedijos policijos valdybos įėjimo jau tamsu.

Margota Silverman išėjo iš lifto ir pasuko link kodinių durų. Ji vilkėjo juodą, diržu sujuostą megztinį, baltą palaidinę, išryškinančią krūtinę, ir juodas kelnės, kurių paauskšintais liemuo aptempė didėjančią pilvą.

Moteris neskubėdama ėjo link stiklinėje sienoje besisukančių durų. Budėtojas sėdėjo už medinio registratūros stalo ir žiūrėjo į monitorių. Stebėjimo kameros visą parą filmuoja kiekvieną šio didelio pastato kampelį.

Margotos plaukai šviesūs kaip šlifluotas beržas ir surišti į storą kasą. Jai trisdešimt šeši, laukiasi trečio vaiko, akys švyti, skruostai žydi.

Bagėsi ilga darbo savaitė ir ji cina namo. Margota kiekvieną dieną dirbo viršvalandžius ir du kartus buvo įspėta, kad persistengia.

Ji yra naujoji serijinių žmogžudysčių, serijinių žudikų ir persekiotojų ekspertė. Nužudytosios Marijos Karlson byla jai pirmoji, kurią tirs savarankiškai po to, kai tapo komisare.

Nėra jokių liudininkų ir įtariamųjų. Auka gyveno viena, vaikų neturėjo, dirbo paroduotuvėje *Ikea*, buvo atsakinga už asortimento reklamą. Mirus tėvui ir motinai išsikėlus į pensionatą, ji perėmė neįskolintą tėvų kotedžą.

Marija važinėdavo į darbą su bendradarbiu, bet tą rytą Bažnyčios gatvėje jo nelaukė. Bendradarbis nuvažiavo pas ją į namus ir paskambino į duris, pažvelgė vidun, apėjo namą, dirstelėjo per langą ir pamatė ją. Marija sėdėjo ant grindų, jos veidas buvo subadytas, kaklas beveik perpjautas, galva nusvirusi ant šono, o burna neįtikėtinais plačiai pražiota.

Pirmojoje teismo ekspertizės obdukcijos ataskaitoje buvo konstatuota, kad burna buvo pražiodyta po mirties, bet manoma, kad teoriškai įmanoma, jog burna šitaip atvipo savaime. *Rigor mortis** prasideda nuo širdies ir diafragmos, bet požymiai jau po dviejų valandų pastebimi sprande ir žandikauliuose.

Penktadienio vakarą didelėje fojė buvo tik keli žmonės. Kalbėjosi du policininkai tamsiai mėlynais megztiniais, iš vieno kabineto, pasibaigus posėdžiui dėl arešto, išėjo pavargęs prokuroras.

Dar tada, kai buvo paskirta ikiteisminio tyrimo vadove, Margota žinojo, kad esama pavojaus, jog turės per didelių ambicijų, norės apžioti per daug ir galvos per plačiai.

Jie būtų iš jos pasijuokę, jei būtų užsiminusi, kad nuojauta jai sako, jog turi reikalą su serijiniu žudiku.

* Lot. lavono sustingimas (čia ir toliau – *vert. past.*).

Šią savaitę Margota Silverman daugiau kaip du šimtus kartų peržiūrėjo įrašą, kuriame Marija Karlson maunasi pėdkelnes. Viskas rodė, kad moteris nužudyta iškart po to, kai įrašas buvo įkeltas į *Youtube*.

Komisarė mėgino analizuoti tą trumpą įrašą, bet neįžvelgė nieko ypatinga. Nieko neįprasta, kad esama žmonių, kurių fetišu tampa pėdkelnės, tačiau šiuo atveju nebuvo jokių požymių, kad žmogžudys turėtų tokių polinkių.

Tai buvo tik trumpas filmukas iš įprasto moters gyvenimo. Ji vieniša, turi gerą darbą ir ruošiasi eiti į vakarinius komiksų piešimo kursus.

Neįmanoma pasakyti, kodėl nusikaltėlis atsidūrė jos sode – ar tai tik atsitiktinumas, ar viskas buvo smulkiai suplanuota, – bet likus kelioms minutėms iki žmogžudystės jis moterį nufilmavo, o tam turėtų būti kokia nors priežastis.

Jis nusiuntė policijai nuorodą, vadinasi, stengėsi kažką parodyti.

Nusikaltėlis nori kažką parodyti šioje moteryje arba tam tikrose moteryse. Gal tai būdinga visoms moterims, gal visai visuomenei.

Tačiau Margota nei iš moters elgesio, nei išvaizdos neįžvelgė nieko ypatinga. Susiraukusi ir papūtusi lūpas moteris tiesiog stengėsi gerai užsitraukti pėdkelnes.

Kotedže Bredabliko gatvėje Margota lankėsi du kartus, pirmiau išstudijavusi nufilmuotą teismo ekspertizės įrašą iš nepalietos nusikaltimo vietos.

Nusikaltėlio įrašas, palyginti su policijos, atrodo padarytas beveik su meile. Kriminalistikos ekspertai be jokio gailėsčio iš arti nufilmavo žvėriško nusikaltimo padarinius: plačiai išsižergusi mirusioji nufilmuota iš įvairių padėčių besėdinti ant grindų patamsėjusia me kraujyje; supjaustyta liemenėlė kabo palei šoną, o balta krūtis nusvirusi ant susispaudusių pilvo „klosčių“, iš veido beveik nieko nelikę, tik išsižiojusi burna raudonoje masėje.

Margota lyg atsitiktinai stabtelėjo prie dubens su vaisiais ant stalo šalia minkštasuolių, dirstelėjo į budėtoją, kalbantį telefonu, ir atsuko jam nugarą. Kelias sekundes stebėjo budėtojo atspindį stiklinėje sienoje priešais kiemą, o tada susirinko šeši obuolius ir susidėjo į rankinę.

Iš tiesų ji žinojo, kad šešių per daug, bet negalėjo susilaikyti nepaėmusi visų. Pagalvojo, kad Jenė galbūt galėtų iškepti obuolių pyragą su sviesto gabalėliais, kurie kartu su cinamonu ir cukrumi virs karamele.

Mintis išsklaidė telefono skambutis. Pažvelgusi į jo ekraną išvydo Adamo Jusefo, priklausančio tyrėjų grupei, nuotrauką.

– Tu dar darbe? – paklausė Adamas. – Pasakyk, kad tu dar ten, nes mes...

– Aš jau automobilyje ir važiuoju Klarastrando plentu, – pamelavo Margota. – Ką norėjai pasakyti?

– Gavome dar vieną įrašą.

Ji pajuto spaudimą pilvo duobutėje ir prispaudė vieną ranką po sunkiu pilvu.

– Dar vienas įrašas, – pakartojo ji.

– Atvažiuosi?

– Aš sustosiu ir apsisuksiu, – pasakė ji ir pasuko atgal. – Pasirūpink, kad gautume įrašo kopiją.

Margota būtų galėjusi žengti pro paradines duris, važiuoti namo ir palikti šį reikalą Adamui. Pakaktų vieno skambučio, ir visiems metams galėtų gauti mokamas motinystės atostogas. Gal būtų taip ir pasielgusi, jei būtų žinojusi, kiek smurto bus jos pirmojoje byloje.

Ateitis slepiasi šešėliuose, bet planetos tuoj išsidėstys pavojingais deriniais. Kaip tik dabar komisarės likimas panašus į nejudančiame vandenyje plūduriuojantį skutimosi peiliuką.

Lifto šviesoje jos veidas atrodė vyresnis. Plona juoda akių pieštuko linija beveik nusi-trynusi. Išvydusi save veidrodyje atlošta galva suprato, kodėl bendradarbiams atrodė, kad ji panaši į tėvą, buvusį apygardos policijos viršininką Ernestą Silvermaną.

Liftas sustojo aštuntame aukšte ir ji kaip galėdama skubiau, kiek leido didelis pilvas, perėjo tuščią koridorių. Juodu su Adamu perėmė Jono Linos kabinetą tą pačią savaitę, kai buvo surengtas jo minėjimas. Margota to vyro nepažinojo ir minėjimas nesukėlė jai jokių emocijų.

– Turi greitą automobilį, – pastebėjo Adamas ir šyptelėjo parodydamas aštirus dantis.

– Pakankamai, – atsakė Margota.

Adamui Jusefui – dvidešimt aštuoneri, bet jo veidas apvalus kaip paauglio. Nesikirpęs, trumparankoviai marškiniai nesukisti į džinsus. Jis kilęs iš sirų šeimos, užaugęs Siodertelėje, yra žaidęs futbolą pirmajame Šiaurės divizione.

– Kiek laiko įrašas įkeltas į *Youtube* svetainę? – paklausė ji.

– Tris minutes, – atsakė Adamas. – Dabar jis ten. Stovi prie lango ir...

– Mes to nežinome, bet...

– Man taip atrodo, – pertraukė jis. – Man atrodo, kad jis turėtų ten būti.

Margota pastatė sunkią rankinę ant grindų, atsisėdo ant savo kėdės ir paskambino ekspertams.

– Sveiki, čia Margota. Ar atsiuntėte kopiją? – paklausė ji įsitempusi. – Klausykite, reikia išsiaiškinti vietą arba pavardę, nustatyti vietą arba moters tapatybę... Pasitarkite visas galimybes. Turite penkias minutes. Darykite, ką norite, bet praneškite man ką nors naudinga, ir aš pažadu paleisti jus išsėtis penktadienį.

Padėjusi telefoną atidarė picos dėžę, gulinčią ant Adamo stalo.

– Nebevalgysi? – paklausė ji.

Skambtelėjo – gautas naujas laiškas. Margota skubiai įsikišo į burną gabalėlį picos. Kakteje susimetė nekantrumo raukšlėlė. Tyrėja spustelėjo įrašo pavadinimą ir padidino vaizdą per visą monitorių. Atmetusi kasą ant nugaros ji paleido įrašą ir atsistūmė su kėde, kad matytų Adamas.

Pirmiausia jie išvydo šviečiantį langą, virpantį tamsoje. Vaizdas atsargiai pritraukiamas, keli lapai brūkštelėjo per objektyvą.

Margotos rankos pašiurpo.

Šviesiame kambaryje kiek skersai prieš televizorių stovėjo moteris ir valgė ledus iš indelio.

Ji nutempusi žemyn sportines kelnas ir nusmaukusi vieną klešnę kartu su kojine.

Moteris dirstelėjo į ekraną, nusišypsojo ir nučiulpė šaukštą.

Policininkų kabinete girdėjosi tik kompiuterio ventiliatoriaus ošimas.

„Duokit man bent vieną detalę, pagal kurią būtų galima atsekti“, – pagalvojo Margota, stebėdama moters veidą, gražius bruožus, akis, skruostikaulius ir apvalią pakaušį. Atrodė, kad jos kūnas vis dar alsuoja karščiu – ji ką tik sportavo. Baltų kelnaičių guma išsitampiusi po daugelio skalbimų, po prakaituotais marškinėliais matėsi liemenėlė.

Margota pasilenkė arčiau monitoriaus. Jos pilvas prisispaudė prie šlaunų, o kasa vėl užkrito ant peties.

– Liko viena minutė, – pasakė Adamas.

Moteris pastatė ledus ant stalelio ir išėjo iš kambario, vilkdama kelnas, pakibusias ant dešinės pėdos.

Kamera nusekė iš paskos, nuėjo palei namo šoną, pro siauras terasos duris ir prisiartino prie miegamojo lango, kuriame užsidėgė šviesa ir pasimatė moteris. Primynusi kelnas ji nusitraukė jas visai ir paspyrė link minkštasuolio su raudona pagalvėle. Kelnės atsimušė į sieną ir šleptelėjo ant grindų už kėdės.

2

Kamera lėtai nuslinko per tamsų sodą ir sustojo prie pat lango šiek tiek siūbuodama, tarsi plūduriuotą ant vandens.

– Jei ji pakeltų galvą, pamatytų jį, – sušnabždėjo Margota, jausdama, kad širdis plaka vis greičiau.

Šviesa iš kambario siekė rožių krūmus ir, atspindėjusi jų lapuose, blizgėjo lęšio kraštelyje.

Adamas sėdėjo ranka užsidengęs burną.

Moteris nusitraukė marškinėlius, numetė juos ant kėdės ir kurį laiką stovėjo vilkdama tik nuskalbtomis kelnaitėmis ir dėmėta liemenėle, žiūrėdama į besikraunantį telefoną šalia puspilnės vandens stiklinės ant naktinio stalelio. Moters šlaunys įsitempusios ir paraudusios nuo per treniruotę pritvinkusio kraujo, o kelnių juosmuo ant pilvo buvo palikęs raudoną dryžį.

Ant kūno nesimatė nei tatuiruočių, nei randų, tik baltos strijos po gimdymo.

Kambarys panašus į milijonus kitų miegamųjų. Nebuvo nieko, ką būtų buvę verta net tyrinėti.

Kamera suvirpėjo ir atsitraukė.

Įrašui besibaigiant moteris paėmė vandens stiklinę ir priglaudė prie lūpų.

– Po velnių, po velnių, – nusikeikė paniurusi Margota. – Visai nėra už ko užsikabinti.

– Pažiūrėkime dar kartą, – pasiūlė Adamas.

– Galime žiūrėti tūkstantį kartų, – atšovė Margota ir atsistūmė su kėde. – Po velnių, žiūrėk, prašau, bet šūdą pamatysi.

– Aš matau daugybę dalykų, matau...

– Tu matai dvidešimtojo amžiaus namą, vaismedžius, rožes, trijų stiklų langus, keturiasdešimt dviejų colių televizorių, ledus *Ben & Jerry*, – išvardijo ji mostelėjusi į kompiuterį.

Anksčiau ji nebuvo susimąšiusi, kokie žmonės panašūs. Žiūrint į daugelį švedų per langą jie atrodo tokie suvienodėję, kad gali supainioti. Stebint iš išorės atrodo, kad mes gyvename vienodai, atrodome vienodai, darome tuos pačius veiksmus ir turime tokius pat daiktus.

– Tai nenormalu, – ištarė įsitempęs Adamas. – Kodėl jis viešina tokius įrašus? Po velnių, ko jis nori iš tikrųjų?

Margota pažvelgė per nedidelį langą į juodas Kronobergo parko medžių viršūnes, iškilusias iš miglos miesto šviesos.

– Be jokios abejonės, tai serijinis žudikas, – pareiškė ji. – Mes galime tik sudaryti pirmąjį profilį, kad...

– O kaip tai padės jai? – pertraukė Adamas ir perbraukė ranka plaukus. – Tas tipas styro prie jos lango, o tu šneki apie nusikaltėlio profilį.

– Tai gali padėti kitai.

– Po velnių, mes turime paskelbti...

– Užsičiaupk minutę, – pertraukė ją Margota ir pasiėmė telefoną.

– Pati užsičiaupk, – atšovė Adamas pakeltu balsu. – Aš turiu teisę pasakyti, ką galvoju, ar ne? Aš manau, kad turime įdėti moters nuotrauką į vakarinių laikraščių internetinius puslapius.

– Adamai, paklausk... Mes tikėjomės iškart nustatyti jos tapatybę, tam reikia ne tiek jau suknistai daug, tačiau neturime nieko. Pakalbėsiu su ekspertais, bet nemanau, kad jie aptiks ką nors daugiau nei praitą kartą.

– O jei paskelbtume jos nuotrauką...

– Kvailystės neturiu laiko, – pertraukė ji. – Pagalvok... Viskas rodo, kad jis įkelia įrašą būdamas ten pat sode. Žinoma, yra teorinė galimybė ją išgelbėti.

– Aš apie tai ir kalbu.

– Bet praėjo jau penkios minutės. Jis išstovėjo prie lango jau pakankamai ilgai.

Adamas palinko priekin ir įsistebeilijo į ją. Jo pavargusios akys buvo paraudusios, plaukai pasišiaušę.

– Ir mes paprasčiausiai pasiduosime?

– Skubėti reikia, bet galvoti privalome lėtai.

– Puiku, – pasakė jis suirzęs.

– Nusikaltėlis įgavo pasitikėjimo savimi ir žino, kad mes gerokai atsiliegame, – paskubomis ėmė aiškinti Margota, paimdama paskutinį picos gabalėlį. – Bet kuo daugiau apie jį sužinosime, tuo labiau priartėsime...

– Sužinosime? Tai gerai, bet dabar mano nuojauta sako ką kita, – atšovė Adamas ir nusibraukė prakaitą panosėje. – Nepavyko išsiaiškinti ano įrašo siuntėjo, nusikaltimo vietoje nieko neradome, šio įrašo siuntėjo taip pat nerasime.

– Techniškai ne, to nereikia tikėtis, bet galime pamėginti daugiau sužinoti apie jį analizuodami įrašus ir smurtavimą, – atsakė Margota ir pajuto, kad pilve suspurdėjo kūdikis. – Ką mes pamatėme iš tikrųjų, ką jis mums parodė ir ką mato jis?

– Moterį po treniruotės, kuri valgo ledus ir žiūri televizorių.

– Kaip tai apibūdina žudiką?

– Kad jis nemėgsta moterų, kurios laižo ledus... Nežinau, – sudejavo Adamas ir užsidenė veidą rankomis.

– Susiimk.

– Atsiprašau, bet...

– Aš svarstau taip – žudikas paviešino įrašą, kuris rodo akimirks prieš nužudymą, – kalbėjo Margota. – Jis neskuba, mėgaujasi akimirka iki to momento ir... nori mums parodyti tas moteris gyvas, nori įamžinti jas gyvas filme. Galbūt jį domina gyvieji.

– Vojeristas, – ištarė Adamas ir pajuto, kad rankos nemaloniai pašiorpo.

– Persekiotojas, – sušnabždėjo ji.

– Pasakyk, ką man atrinkti iš visų kuilių, išėjusių iš cypės arba psichiatrinės? – paprašė Adamas, prisijungdamas prie vidinio policijos tinklo.

– Prievartautojas, žiaurus išprievartavimas, persekiojimo sindromas.

Jis greitai surašė, kažką spustelėjo ir vėl parašė.

– Per daug tokių, kurie atitinka aprašymą. Laikas senka.

– Įrašyk pirmosios aukos vardą.

– Jokių atitikmenų, – atsiduso jis ir papešė sau plaukus.

– Serijinis prievartautojas, kuriam yra apribojimų, pavyzdžiui, atlikta cheminė kastacija, – pasiūlė Margota, svarstydamą variantus.

– Turime palyginti registrus, bet tai užtruks per ilgai, – tarė Adamas ir pakilo nuo kėdės. – Taip negalima. Velniai griebtų, ką darom?

– Ji mirusi, – atsakė Margota atsilošdama. – Galbūt jai liko kelios minutės, bet...

– Nežinau, ar aš ištersiu, – prisipažino Adamas. – Galime ją matyti, jos veidą, jos namus... Viešpatie, mes stebime jos gyvenimą, bet nesužinosime, kas ji, kol kas nors nesuras jos negyvos.

3

Nusimaudama drėgnas kelnaites ir nuspirdama jas link kėdės Susana Kern jaučia, kaip po bėgiojimo dilgčioja šlaunys.

Kai sukako trisdešimt, ji tris vakarus per savaitę nubėga po penkis kilometrus. Po bėgiojimo penktadieniais ji valgo ledus ir žiūri televizorių, nes Bjornas grįžta namo tik apie vidurnaktį.

Kai Bjornas gavo darbą Londone, ji manė, kad jausis vieniša, bet gana greitai ėmė labai vertinti tą laisvą laiką, kurio turėdavo tomis savaitėmis, kai Morganas gyvendavo pas tėvą.

Šis ramus laikas tapo ypač vertingas, kai ėmė studijuoti aukštesnio lygio neurologijos kursą Karolinos institute.

Nusisėgdama suprakaitavusią sportinę liemenėlę ir įmesdama į skalbinių krepšį pagalvojo, kad vėl galės užsisiegti ją sekmadienį.

Ji negalėjo prisiminti, kada paskutinį kartą buvo tokia karšta vasara.

Išgirdusi krebždėjimą atsisuko į langą.

Sodas už namo toks tamsus, kad lange matėsi tik miegamojo atspindys. Jis panašus į teatro sceną ar televizijos studiją.

Scenoje pasirodė ji pati ir dabar stovėjo nušviesta prožektorių šviesų.

„Tik pamiršau apsirengti“, – pagalvojo kreivai šyptelėjusi.

Ji pastovėjo kelias sekundes žiūrėdama į save nuoga. Jos kūnas dramatiškai apšviestas ir atrodo lieknesnis, nei yra iš tikrųjų.

Vėl sukrebždėjo, lyg kažkas būtų nagais braukęs per palangės skardą. Buvo per tamsu, kad galėtų įžiūrėti, ar ten ne paukštis.

Susana įsistebeilijo į langą, atsargiai prisiartino, mėgindama ką nors įžvelgti per atspindžius, prisitraukė jūros mėlynumo lovatiesę, prisidengė kūną ir pašiurpo.

Nenoriai, prisiversdama priešo prie lango, priglaudė veidą arčiau stiklo ir išvydo tamsiai pilką sodo pasaulį, tarsi požemį Gustavo Dorė vario graviūroje.

Juoda žolė, aukšti krūmai, Morgano sūpynės, linguojančios vėjyje, taip ir nepastatytos verandos langai už žaidimų namelio.

Nuo jos kvėpavimo apgaravo stiklas. Moteris atsitiesė ir užtraukė užuolaidas. Ji paleido ant grindų sunkią lovatiesę ir nuoga nuėjo link durų, bet staiga pasijuto labai nejaukiai ir vėl atsisuko į langą. Per tarpelį tarp tamsiai rožinių užuolaidų matėsi juodo stiklo ruoželis.

Ji paėmė nuo naktinio stalelio telefoną ir paskambino Bjornui, klausėsi signalų ir negalėjo liautis spoksoti į langą.

– Labas, mieloji, – atsiliepė jis per garsiai.

– Ar tu oro uoste?

– Ką?

– Ar tu...

– Aš oro uoste, valgau mėsinį *O'Learys* ir...

Jo balsas dingo, nustelbtas vyriškų riksmų ir plojimų.

– Liverpulis vėl įmušė įvartį, – paaiškino jis.

– Valio, – ištarė ji dusliai.

– Skambino tavo mama ir klausė, ko norėtum gimtadienio proga.

– Kaip miela, – tarstelėjo ji.

– Pasakiau, kad nori permatomų apatinių, – pajuokavo vyras.

– Puiku.

Ji stovėjo įrėmusi akis į lango plyšį tarp užuolaidų. Telefonas traškėjo.

– Ar namuose viskas gerai? – aiškiai paklausė Bjornas.

– Aš tik truputį išsigandau tamsos.

– Ar Benas ne su tavimi?

– Prie televizoriaus.

– O Džeris?

– Abu manęs laukia, – atsakė ji šypsodamasi.

– Ilgiuosi tavęs, – pasakė vyras.

– Nepražiopsok lėktuvo, – sušnabždėjo ji.

Jie dar šiek tiek pasikalbėjo, atsisveikino ir „atsibučiavo“. Po pokalbio ji prisiminė pacientą, kuris buvo atvežtas vakar naktį. Jaunas vyras važiavo motociklu be šalmo, padarė avariją ir patyrė sunkią smegenų traumą. Jo tėvas atvyko į ligoninę tiesiai iš naktinės paiminos. Jis vis dar vilkėjo purviną kombinezoną, o ant kaklo kabojo kaukė.

Į svetainę ji įėjo priekį prisidengusi rožiniu kimono ir užtraukė storas užuolaidas.

Staiga kambaryje įsivyravo keista atmosfera, beveik tyla.

Užuolaidos siūbavo. Nusisukus nuo jų Susanai nugara perbėgo šurpas.

Ji paragavo ledų. Dabar jie daug minkštesni ir netrukus bus puikios konsistencijos. Burnoje pasklido stiprus šokolado skonis.

Moteris pastatė ledų indelį ir nuėjo į vonią. Užrakinusi duris atsuko vandenį, paleido plaukus ir padėjo plaukų gumelę ant praustuvės krašto.

Ji atsiduso, kai šiltas vanduo ėmė lietis per galvą, sprandą ir visą kūną. Ausyse užė, pečiai nusileido, raumenys atsipalaidavo. Ji išsimuolino, ilgiau stabtelėjusi ties tarpkoju, užčiuopusi, kad po paskutinės depiliacijos ataugo plaukai.

Susana delnu nubraukė apgaravusias stiklines dušo duris, kad matytų vonios durų užraktą ir rankeną.

Staiga prisiminė, kas jai, kaip manė, pasirodė miegamojo lange kaip tik tada, kai prisidengė lovatiese.

Ji nusipurtė nuo tos minties, nutarusi, kad pasivaideno. Kvaila taip mąstyti ir gąsdinti save. Susana drąsino save ir mėgino įtikinti, kad nieko nebuvo galima net įžvelgti – kambaryje buvo per šviesu, o sode aklina tamsa.

Bet ten, kur atsispindėjo tamsi lovatiesė, jai pasirodė, kad pamatė į ją spoksantį veidą.

Po sekundės jis dingo ir moteris pagalvojo, kad tik pasirodė, bet dabar nebegalėjo atsi-
kratyti minties, kad vis dėlto matė.

Tai buvo ne vaikas. O gal kaimynas, kuris ieškojo katino ir stabtelėjo ją pamatęs?

Susana užsuko čiaupą, prisiminusi, kad virtuvės durys atidarytos į sodą. Jos širdis ėmė daužytis taip, kad tvinkсėjo net kaklo duobutė. Kaip ji galėjo pamiršti? Visą vasarą laiko jas atviras, kad įeitų vakaro vėsa, bet prieš eidama maudytis jas užrakindavo.

Ji nubraukė apgaravusį stiklą ir vėl pažvelgė į durų užraktą. Niekas nepasikeitė. Ties-
dama ranką link rankšluosčio pagalvojo, kad paskambins Bjornui ir paprašys nepadėti
ragelio, kol ji apeis namus.

4

Išėjus iš vonios kambario pasigirdo per televizorių sklindantis publikos džiūgavimas.
Plonas kimono šilkas prilipo prie drėgnos odos.

Grindimis traukė šaltas oras.

Ant nutrinto parketo liko šlapi pėdsakai.

Langai už valgomomo tamsūs. Už vazonų su paparčiais blizga juodas stiklas. Susana
jautėsi stebima, bet prisivertė nežiūrėti į lauką, bijodama išsigąsti dar labiau.

Artėdama link virtuvės ji vis dėlto laikėsi atokiau nuo uždarytų durų į rūšį.

Šlapi plaukai sudrėkino kimono nugarą. Galiukai buvo tokie šlapi, kad vandens lašai
bėgo nugarą žemyn tarp sėdmenų.

Artėjant link virtuvės grindys darėsi vis šaltesnės.

Širdis daužėsi.

Ji vėl prisiminė jaunąjį vyrą su sunkia smegenų trauma. Jis buvo užmigdytas *Ketalar*
preparatu. Visas veidas suknežintas, pastumtas link smilkinio. Tėvas per tyliai kartojo,
kad jo sūnui viskas gerai. Jam būtų reikėję su kuo nors pasikalbėti, bet Susana neturėjo
laiko.

Dabar ji įsivaizdavo, kad augalotas tėvas susirado ją, kaltindamas tu, kas nutiko, ir stovi už virtuvės durų, vilkėdamas savo nešvarų kombinezoną.

Per televizorių pasigirdo nauja daina.

Vėjas pūtė tiesiai į virtuvę. Durys į sodą plačiai atvertos. Vidun pleveno užuolaida iš plonų plastikinių juostelių. Ji lėtai artinosi. Sunku ką nors įžvelgti už čezančios užuolaidos. Iškart už jos gali stovėti žmogus.

Ji ištiesė ranką, atitraukė sukuriuojančias juosteles, išlindo pro jas ir ištiesė ranką link durų rankenos.

Grindys vėsios nuo vidun srūvančio vakaro oro.

Kimono prasiskleidė.

Ji spėjo pamatyti, kad dukslus sodas tuščias. Vėjyje judėjo krūmai, virpėjo sūpuoklės.

Moteris greitai pritraukė duris, nekreipdama dėmesio, kad prispaudė dalį juostelių. Skubiai užrakino, ištraukė raktą ir atsitraukė atatupsta.

Padėjusi raktą į dubenėlį su monetomis pasitaisė kimono.

„Dabar bent jau užrakinta“, – pagalvojo ji, kai už nugaros kažkas tarkštelėjo.

Ji iškart atsuko ir nusišypsojo dėl savo reakcijos. Uždarių duris skersvėjis trūktelėjo svetainės langą, todėl tarkštelėjo jį prilaikantis kabliukas.

Išgirdusi teisėjo verdiktą publika užė ir švilpė.

Susana nutarė pasiimti iš miegamojo telefoną ir paskambinti Bjornui. Dabar jis turėtų sėdėti ir laukti prie savo vartų. Prieš atsisėsdama priešais televizorių ji norėjo apžiūrėti namą, tuo pat metu kalbėdamasi su Bjornu. Ji per daug prisigąsdino ir dabar kitaip nebenuims. Vienintelė bėda, kad rūsyje visai nėra mobiliojo ryšio. Galbūt galėtų įjungti garsiakalbį ir padėti telefoną ant laiptų pusiaukelėje į rūšį.

Susana priminė sau, kad savo namuose neturi tykinti, bet vis tiek judėjo tyliai.

Praėjusi uždarytas rūsio duris ir akies kampučiu nužvelgusi tamsius valgomojo langus, nuėjo link kambario su televizoriumi.

Ji žinojo, kad grįžusi po bėgiojimo pagrindines duris užrakino, bet vis tiek norėjo patikrinti, kad galėtų apie tai nebegalvoti.

Per praviro kambario lango tarpelį užė vėjas, laukan ištraukęs užuolaidą.

Susana pasuko link valgomojo ir staiga sustojo kaip įbesta, pastebėjusi, kad vazoje ant didžiojo ažuolinio stalo nuvyto pievų gėlės.

Pasijuto taip, lyg visas kūnas būtų apledėjęs. Į kraują žaibiškai išsiskyrė adrenalinas.

Trys valgomojo langai atstojo didelius veidrodžius. Juose atsispindėjo šviečiantis siety-nas, stalas ir aštuonios kėdės, o už jų – žmogaus figūra.

Susana spoksojo į tą atspindį, o jos širdis daužėsi taip, kad tvinksnėjo ir ausyse.

Tarpduryje į prieškambarį stovėjo žmogus su virtuviniu peiliu rankoje.

„Jis viduje, jis namuose“, – pagalvojo Susana.

Ji uždarė ir užrakino virtuvės duris, nors reikėjo bėgti į sodą.

Moteris ėmė lėtai trauktis.

Įsilaužėlis nejudėdamas stovėjo nugara į valgomąjį, žiūrėdamas į koridorių, vedantį į virtuvę.

Dešinė jo ranka spaudė didelį peilį ir šiek tiek nekantraudama trūkčiojo.

Susana traukėsi atatupsta, akis įsmeigusi į siluetą prieškambaryje. Dešinė pėda slystelėjo ir perkėlus svorį sugirgždėjo parketas.

Jai reikia ištrūkti laukan, bet jei eis į virtuvę, bus pastebėta koridoriuje. Gal spėtų pasiimti iš dubenėlio raktą, bet gali ir nepavykti.

Ji atsargiai traukėsi. Paskutiniame lange pamatė įsilaužėlį.

Po kaire pėda sugirgždėjo grindys, ji stabtelėjo ir pamatė, kad tas atsisuko į valgomąjį, pakėlė galvą ir pažvelgė į ją per vieną iš tamsių langų.

Susana lėtai žengė žingsnį atatupsta. Žmogus pasuko link jos. Moteris suinkštė iš baimės, apsigrėžė ir nubėgo į svetainę.

Paslydusi ant kilimo neteko pusiausvyros, trenkėsi keliu į grindis, atsirėmė ranka ir sudejavo iš skausmo.

Į valgomojo stalą atsitrenkė kėdė.

Stodamasi ji nuvertė toršerą, tas atsitrenkė į sieną ir bilstelėjo ant grindų.

Už nugaros pasigirdo skubrūs žingsniai.

Nesidairydama ji įpuolė į vonios kambarį ir užsirakino. Čia vis dar šilta ir drėgna.

„To negali būti“, – šmėkstelėjo paniška mintis.

Praėjusi praustuvę ir klozetą atitraukė užuolaidą nuo nedidelio langelio. Drebančiomis rankomis pamėgino atkabinti vieną kabliuką. Tas nepasidavė. Susana ėmė traukti, mėgindama nusiraminti, šiek tiek patampė, trūktelėjo šonan ir, vos spėjus atkabinti, prie durų spynos pasigirdo krebždesys. Moteris puolė atgal prie durų ir sugriebė užraktą kaip tik tą akimirką, kai jis pradėjo suktis. Ji spaudė jį abejomis rankomis, o širdis daužėsi iš baimės.

5

Įsilaužėlis anapus durų bus įkišęs atsuktuvą, o gal peilio geležtę. Susana laikė užraktą, bet drebėjo taip, kad bijojo, jog jis išsprūs iš rankų.

– Viešpatie, negali būti, – šnabždėjo ji pati sau. – Negali būti, negali būti...

Skubiai dirstelėjo į langą. Jis per mažas, kad galėtų tiesiog išsiversti per jį. Vienintelis būdas pasprukti – pribėgti prie lango, atkabinti antrą kabliuką, atidaryti ir išlipti, bet ji nedrįso paleisti užrakto.

Dar niekada gyvenime nebuvo taip išsigandusi. Ją sukaustė nevaldoma mirties baimė.

Užraktas po įsitempusiais pirštais įšilo ir pasidarė slidus.

Anapus durų krebždėjo metalas.

– Ei? – tarė ji į duris.

Įsilaužėlis pamėgino atrakinti staigiai pasukdamas įrankį, bet Susana buvo pasiruošusi ir atlaikė.

– Ko tu nori? – paklausė ji kaip galėdama ramiau. – Pinigų? Tokiu atveju suprantu. Nieko tokio.

Jokio atsakymo, tik metalo brūžinimasis į metalą ir juntama vibracija užrakte.

– Gali paieškoti, bet namuose nėra nieko ypač vertinga... Televizorius gana naujas, bet...

Ji nutilo, nes drebėjo taip, kad buvo sunku suprasti, ką sako. Sau sušnabždėjo, kad privalo nusiraminti. Ji neleido pasukti užrakto ir pagalvojo, kad bijoti pavojinga, nes gali sukelti įsilaužėliui blogų minčių.

– Mano rankinė kabo prieškambaryje, – pasakė ji ir sunkiai nurijo seiles. – Juoda rankinė. Joje yra piniginė su šiek tiek grynųjų ir kortele *Visa*. Aš ką tik gavau algą ir pasakysiu kodą, jei nori.

Įsilaužėlis liovėsi sukęs.

– Gerai, klausyk, kodas yra 3945. Aš nemačiau tavo veido, gali dingti su pinigais, o aš tik rytoj pranešiu, kad kortelė dingo.

Spausdama užraktą Susana priglaudė ausį prie durų. Jai pasirodė, kad girdi nutolstančius žingsnius. Paskui viską užgožė televizijos reklama.

Nežinojo, ar kvailai pasielgė, nurodžiusi tikrą kodą, bet norėjo, kad viskas pasibaigtų, nes labiau bijojo netekti savo papuošalų, mamos tuoktuvų žiedo ir vėrinio su dideliais smaragdais, kurį gavo dovanų pagimdžiusi Morganą.

Susana laukė prie durų ir kartojo sau, kad dar ne viskas, kad negali prarasti budrumo nė sekundei.

Ji atsargiai perėmė užraktą kita ranka, nė akimirkos jo nepaleisdama. Dešinysis nykštys ir smilius buvo nutirpę. Ji papurtė ranką ir priglaudė prie durų ausį. Atrodė, kad nuo tos akimirkos, kai pasakė kortelės kodą, praėjo pusvalandis.

Turbūt tai narkomanas. Jis pamatė atidarytas virtuvės duris ir įsėlino paieškoti vertingų daiktų.

Pirmoji programos dalis baigėsi. Vėl prasidėjo reklama, o po jos bus žinios. Ji suėmė užraktą kita ranka ir laukė toliau.

Praėjus dar dešimčiai minučių ji atsigulė ant grindų ir pažvelgė po durimis. Už jų niekas nestovėjo.

Matėsi didelis plotas parketo, grindys po sofa, jų lakas atspindėjo ekrano švytėjimą.

Ramu.

Vagys įsilaužėliai nebūna agresyvūs, jie tik nori kuo greičiau ir paprasčiau gauti pinigų.

Skaitykite likusius
348 iš **368** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Kai šviesos uždegtos, persekiotojas mato tave iš lauko. Kai šviesos užgęsta, nematai persekiotojo, kuris jau viduje. Užrakinkite duris ir užtraukite užuolaidas – trilerių meistras Larsas Kepleris grįžta su nauju sedevru.

Penktoji knyga apie komisarą Joną Liną pagerino visus populiarumo rekordus. Ji buvo išversta į daugybę užsienio kalbų ir išleista milijoniniais tiražais.

Policija gauna trumpą filmuką. Žmogus su kamera iš sodo slapta filmuoja moterį už lango. Kitą dieną ji randama žiauriai subadyta peiliu. Policija gauna antrą filmuką, bet nustatyti, kokia moteris nufilmuota jame, kol neįvyko nelaimė, nėra jokių galimybių. Aišku tik, kad veikia serijinis žudikas. Nelaimingos nužudytosios moters vyrą taip sukrečia žmogžudystė, kad jis ištiktas šoko sutvarko visus namus ir paguldo žmoną į lovą. Galbūt jis rado ką nors labai svarbaus, bet nelaimėlio būklė kludo policijai jį apklausti. Pagelbėti kviečiamas talentingas psichiatras ir hipnotizuotojas Erikas Marija Barkas, tačiau tai, ką vyras papasakoja, verčia gydytoją meluoti policijai...

Nuotrauka: Ewa-Marie Rundquist

Tarptautinės sensacijos, tapusios bestselerių kiekviena iš 50 šalių, kurioje buvo išleista, autoriaus Larso Keplerio paieškos taip pat primena detektyvą. Kai net du garsūs švedų rašytojai oficialiai atsižadėjo *Hipnotizuotojo* autorystės, vieno dienraščio žurnalistas atkapstė, jog po Larso Keplerio slapyvardžiu slepiasi Alexanderis ir Alexandra Ahndorlai, švedų rašytojų pora. Priremti prie sienos ir apakinti blyksčių, jie pareiškė: „Parašyti knygą – ne nusikaltimas.“ Taip gimė garsiausia šiuolaikinė Švedijos detektyvų žvaigždė, pardavimais lenkianti visus kitus detektyvų autorius, o kritikų lyginama su Jo Nesbø ir Stiegu Larssonu.

SURINKITE VISĄ
DETEKTYVŲ KOLEKCIJĄ!

PENKTASIS DETEKTYVO JONO LINOS
SERIJOS ROMANAS

Kiekviena nupirkta
knyga = pasodintas medis
www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-697-7

Grožinė literatūra > Detektyvas

SKATINTANTIS ŽMOGUS YRA GRĄŽUS